

II. évfolyam, 1. szám.

Megjelenik havonta egyszer.

Budapest, 1911. január.

Kiadóhivatal: VII. ker., Erzsébet-körút 48. sz. I. em. — Előfizetési díj egész évre: csak 50 fillér.

Az olvasókhoz!

A Békeharang második évfolyamát kezdi meg. Habár ritkán, havonként csak egyszer szólal meg, mégis van már barátainak kis csapata, mely örömteljesen várja minden hó elsején megérkezését. Az új esztendőben ismét felhangzik majd hívogató, óvó és intő hangja. Nagyon örülnénk, ha a régi hívekhez új barátokat nyerhetnénk meg. Kicsoda fog segédkezet nyújtani az előfizetők gyűjtésében? Hiszen olyan olcsó a lap, hogy bárki megerőltetés nélkül fizetheti. Minden megdrágul, mi nem emeljük a lap árát. De jó volna, ha barátaink önkéntes adományokkal a postakiadásokat fedeznék, hogy mint eddig egyes előfizetőknek ugyanazon árban postán küldhessük a lapot.

A lap kiadója azonban minden olvasójának és munkatársának újévre az Úr gazdag áldását kívánja. Legyen a most következő részükre üdvösségnek és boldogságnak esztendeje. Olyan év, melyben mi és sok más lélek hazánkban megéri a mi Ildvezítőnk régi és mégis örökké új, dicsőséges kegyelmét. Ilyen boldog újévet kívánunk az olvasók és munkatársak mindegyikének!

Terjesszük a Békeharangot!

Olvassuk, szeressük, hordozzuk szét, gyűjtsünk részére híveket!

Oh szép idő, te gyönyörtelt...

Oh szép idő, te gyönyörtelt,
Hogy szívem Jézussal betelt!
Közel s távolról jöjjetek,
Szívem ujjongja ezeket:

Kar: Szép idő, szép idő,
Hogy büntől megtisztíta Ő!
Imát tanultam, ébredtem
Az Úrban üdvöm' fölleltem.
Szép idő, szép idő,
Hogy büntől megtisztíta Ő!

Az Üdvözítő hű keze,
Fog által engem szeretve.
Ő hallgat engem, figyel rám,
Ha hő imára nyitom szám.

Kar: Szép idő stb.

Az övé már; végeztetett,
És Ő — mily jóság! — enyém lett!
Dicsőhimnuszt zengni jöjjetek,
Hadd hallják meg az emberek.

Kar: Szép idő stb.

Szívem, ne fordulj tőle el,
Légy sűrű Jézushoz közel,
Úgy tied lesz e földön itt,
És odafönn is boldogít.

Kar: Szép idő stb.

Ti magasságos angyalok,
Oh lássatok s vigadjatok!
Mit boldog szívem most ígér,
Dallom, míg testem sirhoz ér:

Kar: Szép idő stb.

Németből: Dr. F. D.

Fújjátok a kürtöt a Sionon!

„A te kőfalaidra, óh Jeruzsálem, őrizőket állatok, kik éjjel és nappal szüntelen ne hallgassanak: ti, kik az Úrról megemlékeztek, ne hallgassatok. És addig meg ne szüntetek tőle, míg nem megújítja és míg nem Jeruzsálemet dicséretessé teszi a földön.“

Nem minden ó-testamentumi próféta volt írástudó. Amikor Amásiás király Ámost ki akarja űzni az országból, így felel néki: „Nem vagyok próféta, sem prófétának fia: barompásztor vagyok és vad füget szedek. És elhiva engem a barom mellől az Úr; és megparancsolá nékem az Úr: Eredj el, prófétálj az én népemnek, az Izraelnek!“ (Ámos VII. 14—15.) Ezen egykori tehénpásztornak volt bátorsága a büszke sionbelieknek fülökbe dörögni: „A nyáj legjavából és a kihizlalt borjából lakmároznak. Akik hárfá mellett dalolgatnak és azt hiszik, hogy hangszereik a Dávidéi. Akik a bort serlegekkel isszák és szin-olajjal kenegetőznek és nem búsulnak a József romlásán.“ (Ámos V. 21—23. VI. 1—6.)

Mit szólnának ezek a régi próféták ma, ha a mi népünk gonoszságát látnák? Joel lángoló buzgalommal kiáltaná: „Kürtöljétek Sionban, szenteljétek bőjtöt. Gyűjtésétek össze a népet, hirdessetek gyűlést, vegyétek mellétek a véneket, vegyétek közétek az aprócskákat és a csecsszopókat! Menjen ki a völgegy az ő belső házából, és a menyasszony az ő ágyas házából. A templomnak tornáca között és az oltár között sirjanak a papok, az Urnak szolgálói, s mondják ezt: Légy kegyelmes Uram a te népedhez, és ne bocsásd szidalomra a te örökségedet.“ (Joel 2. 15—19.)

Nem szükséges sötétben látónak lenni ahhoz hogy a maga borzasztóságában lássuk József és Dávid szétomló sátorának nyomorúságát. Figyeljük csak meg, amit *Guszmán* lutheránus pap mond: „Mi Jézus egyházának mondjuk magunkat, de nem vagyunk az többé. Luther egyházának mondjuk magunkat, az sem vagyunk, a német nemzet egyházának mondjuk magunkat, de még az sem vagyunk. Szóval, ily fenyegető a mi egyházunk állapota.“ Ha oly férfiak, akik az elismert egyházak élén állnak, így panaszkodnak az egyház állapotán, akkor igazán szomorúan veszedelmes nagy lehet a baj.

Igy áll az egyház ügye Németországban. De vajjon hazánkban jobbak-e az egyházi viszonyok? Honnét ezen szomorú és nyomorúságos állapot? Kívánod-e, kedves olvasóm a választ eme kérdésre? Ha igen, úgy vedd kezébe a bibliát és olvasd el a következő helyeket: Jeremiás 2. rész, 8. v. 23. r. 1—2; Ezékiel 3. r. 1-5. v. 3—4. r., Máté 23. r., János 1 lev. 4. r. 1. v. 8-ig;

ezek és még sok bibliai helyek bizonyítják, hogy hűtlen pásztorok és hamis próféták vezették el Krisztustól, az egyedüli hű pásztorától a népet a bálványokhoz és külsőségekhez. Ilyenek a biblia kritikusai. Mit tesznek ezek?

Ama nagy igazságot, hogy az örök élő ige testté lett, hogy az Istentől eltántorodott világot a biztos kárhozattól megmentse, tagadják. Hogy Jézus Krisztus a láthatatlan dicsőség példányképe, hogy minden Ő benne és Ő általa teremtetett, hogy Ő mint az Isten báránya a világ bűneit hordozta, hogy az Isten bűnt nem ismerte, tette érettünk bűnné, hogy mi Ő benne igazulunk meg Isten előtt: mindezt tanítványai csak költötték, és minden időben akadtak egyének, akik hitelt adtak szavoknak. Mások meg a biblia egyik részét elfogadják igazságnak, másik részét pedig, amelynek cselekményeiről a történetírók nem tesznek említést, elvetik.

Balga tévhitűek, így nevezik a biblia eme kritikusai azokat, akik az evangélium igazságaiban hisznek. Hitüket gyökerestül kiirtani, ezt tüzték ki ezen urak életfeladatukul. És ugyan mit nyujtanak ők az örökkévalóság felé haladóknak? Semmit egyebet, mint ama vékony fonálból készült ruhát, melyről már Ézsaiás szól: „De mi mindnyájan olyanok voltunk, mint a tisztátalan és megfertéztetett ruha minden mi igazságunk.“ (Ézs. 64 : 6.) Ezen tagadhatatlan tények után mindenki, aki a biblia igazságokban hisz, belátja, hogy a mai korban semmi sem szükségesebb, mint az, hogy Sion falaira olyan örök álljanak, akik értenek a kürt fúvásához, hogy az bizonyos jelző hangot adjon. „Mert ha a trombita bizonytalan zenést tévesen, kicsoda készül a harcra?“ (I. Kor. 14 : 8.)

De mi történjék azokkal, akik arra vállalkoztak, hogy ama Főpásztort pásztorbotjától és ama diadalmas Fejedelmet és dicső királyt koronájától megfoszszák? Ezekre az ítélet vár. (Zakariás 11 : 17.) Jaj a haszontalan pásztornak, aki elhagyja a nyáját. Fegyver következik annak karjára és jobb szemére: az ő karja megszáradván megszárad, és az ő jobb szeme teljességgel kiapad! és Jeremiás 23 : 2. Azért ezt monja az Úr, az Izraelnek Istene, a pásztoroknak, kik legeltetik az én népemet: Ti kergettétek el az én juhaimat és elszélhédítétek őket: és meg nem látogattátok őket; im én meglátogatom rajtatok a ti gonosz cselekedeteiteknek gonoszságát, azt mondja az Úr.

A mi jó pásztorunk, aki életét adta a juhokért, egykor az ő „szelid“ botját, melylyel nem hagyták magukat vezettetni, rajtuk el fogja törni és szent frígyét fölbontja velük. És mi lesz azután? A „fájdalom“

botját kell megérezniök, mert azt mondja az Úr: „Embernek fia, őrállóul adtalak én téged, Izráel házának: halld meg azért az én számból az én beszédemet, és intsd meg őket az én nevemben. Ha én mondandom a hitetlennek: Halállal halsz meg; és te ötet meg nem inte, és nem szólsz néki, intvén ötet, hogy a hitetlen az ő istentelen utától eltávozzék, hogy éljen: az a hitetlen meghal az ő álnokságában, de az ő vérét a te kezedből kívánom meg. (Ezékiel 3:17—18.)

Esaias pedig így kiált: „Az ő őrállói vakok, valamennyin vagynak, semmit nem tudnak; mindnyájan olyanok, mint a néma ebek, melyek alkalmatlanok az ugatásra, szunnyadozók, veszteg fekvők, szeretik a szunnyadást.” (Esaias 56:10.)

Fel tehát, ti szent papság, előre! De ne csak a papok, hanem az egész nép. Ifjú és öreg, vőlegény és menyasszony: az egész gyülekezet szentelje meg magát és igaz alázattal forduljanak az Úrhoz.

Föl tehát! Fújjátok a kürtöket mindenfelé ez újévben, oly erősen, hogy az alvó nép fölébredjen és lásson nagy fényességet; elhagyja a kárhozát útját és kövesse a hitnek fejedelmét, Jézus Krisztust, Amen.

Németből: *Kuszi M.*

Bandi megtérése.

Élt V.....ben egy paraszt, Bandi nevezetű. Gyakran, szívesen és nem kevéssé büszkén emlegette, hogy ő megtért ember. Falujában nem sokat adtak beszédére, ezért vasárnaponként eljárt a szomszéd faluba, ahol gyülekezet volt. Itt órákat tartott, kesergett a saját falujabeliek romlottságán és sokat imádkozott megtérésükért.

Történt egy vasárnapon, hogy szembe kerül vele egy idegen ember és megkérdi tőle: „Hát kend mióta megtért már?” — „Húsz éve lesz idestova.” — „És kend mindig csak ugyanabban a faluban lakott?” — „Ugy bizony!” — „És azóta ott nem tért meg senki sem?” — „Nem ám, iszen éppen ez búsít.” — „Nos, akkor kend keresztyén-ségének nincsen rendben a szénája!” — „Lát kicsoda pletykált én rólam?” — pattan fel Bandi. „Senki a világon, saját szavaiból veszem ki.” Bandi megtört: „Igaz, úgy van, hirtelen haragra gerjedek, ilyenkor szitkozódok és úgy kiáltok, hogy az alvégig is meghallják és a szomszédok azt mondják: Bandira már megint rájár!”

Hazafelé Bandi éppen egy bokor mellett haladt el, midőn térdre bocsátkozik és azt mondja: „Drága Uram és Idvezítőm! Mindig azért imádkoztam, hogy mások térjenek meg, de most tudom, bennem a hiba. Nem

akarok tovább gonoszkodni. Segélj engem!” Csendben hazaballagott. Egész éjszaka nem aludt, küzködött és imádkozott.

Hétfőn reggel kimegy az udvarra és látja, hogy különböző szerszám csüng a fán, ott hagyta a béres. Érti, hogy fejébe száll a forróság, türtőzieti magát, felkeresi a bérest és nyugodtan mondja neki: „A szerszámok nem a fára valók, másutt a helyük!” A béres megvakarja a füle tövit: „Ejnye, ottfelejtetem, máskor nem teszem.” Ha Bandi, miként máskor, az állatvilágból vett különböző nevekkal illette volna, ő gorombán visszavágott volna szintén. De így — —

A paraszt éppen akkor lép be a konyhába, midőn a szolgáló leejt egy tálat, mely izze-porrá török. Most lesz ne mulass! Már a szolgáló harcrakészen csípőjére teszi a kezét. Polgár szülőknek a leánya és nem hagyja magát megbántani. Legrosszabb esetben azonnal felmond. „No”, mondja Bandi „bizony kár a szép edényért.” A szolgáló kezei lehanyatlanak, összeszedi a cserepeket: „Hogyne, hisz pénzbe került!”

Este beállít Takács szomszéd. „Hát az ura hol bujkál egész nap?” kérdi a paraszt-asszonytól. „Hol bujkálna, mikor idehaza van?” „Hisz nem hallottam szitkozódni.” „Azt mondja, megfogadta az Istennek, hogy többé nem lesz gonosz.” „Anyjukom” szól a szomszéd „nagy baj ez, ez a sok imádságtól és bibliázástól jön, a fejébe szállt neki.”

Mikor Bandi szerdáiig nem szitkozódott, az egész falu meg volt zavarodva. Maga a bíró felbízott két vásott fiút, hogy Bandit mindenképen megboszantsák. De Bandi nem jő ki sodrából. „No Bandi” mondja a bíró „nem akarok ugratni, a jó eb önmagát uszítja, de biz ilyent magam nem tűrnék el!” De Bandi mosolyogva válaszol: „Bezzeg jöttetek volna még szombaton este, akkor kiáltottam volna. Ma már nem szabad!”

Erre mintha az egész falu Bandi ellen összeesküdött volna. Bezúrták az ablakait, sertéseinek levágták a farkát és hasonlókat műveltek. Bandi veszteg maradt.

Szombaton este hozzá látogatott a falu kocsisa. „Bandi te”, kezdi rá, „ismertelek még, mikor apró kölyök voltál, egymasmellett ültünk az iskola padján, jól tudom, gonosz a véred. Bandi, én mondom, légy megint goromba! Beszélj csak a megtérésedről, amennyit birsch, de szitkozódj tovább. Mert másképp nem bírom ki. Ha azonban így maradsz, nekem is meg kell változnom.” A két jóbarát együtt beszélgetett, elővette a Szentírást, olvastak, végül imádkoztak és mikor az áment mondják, hát egy harmadik hang is mondja az áment, Bandinak felesége, aki az ajtóban állt és mindent hallott. „Bandi, mennyire gyötörtél engem éveken át! Pokollá változtattad életemet. De most az

utolsó héten oly jól éltünk, mint a paradicsom kertjében."

Bandinak megvolt most a közössége, előbb csak feleségével és barátjával, lassanként azonban többen és többen jöttek.

Tiszteld atyádat és anyádat.

Ha látok egy aggastyánt ezüstfehér hajjal, remegő tagokkal, aki az élet terhét fáradtan a közeli sírhoz vonszolja, ilyenkor nem állhatok ellent mélységes meghatottságnak. Hetven, nyolcvan évet a jó és rossz napokból a gyakran elborult, néha tündöklő sugarú nap alatt eltölteni, azután a test és értelem növekvő gyengeségével a szétoszlás felé haladni, ama nagy napnak előestéjéhez megérkezni, midőn lelkünket ismét reabizuk Alkotónkra, gyermekeket hátrahagyni a föld tövises utain és féllábbal a sírba szállni: ezek az aggkor nagyszerű színjátékának felvonásai és jelenetei.

De hány eset van, midőn a gyermekek megfélemednek a negyedik parancsolatról, hol az ősz apa terhére van a háznak; hányszor szenved gúnyt és megvetést és jövendő sírjának gránitkövét könnyebbnek reméli tulajdon fia bánásmódjánál. Az aggastyán mind zárkózottabb lesz, csendes kamrájában sírva gondol a nemsokára felderengő örök nyugalomra. Óh mily keserű elaggott szemek sírását nézni! Gyermekeivel csak jót akart, élte hosszát értük ontotta verejtékét, most pedig zsörtölődve nyujtják neki az utolsó falatokat. Csak ha már leánya az atya elhidegült kezeit szorítja ajkához, támad fel a megbánás és mintha a szorongatott lelkiismeretben felhangzanék a kísérteties szó:

"Ezt a szívet időnek előtte törted meg. Óh, ha csak egy percre feléledne, hogy bocsánatáért esdekelhess?" De ily perc hiú ábránd, lehetetlenség. Az örök pihenésért való imádság az egyedüli vigasz.

Ezért, olvasó, ne légy balga, ne légy keményszívű ősz atyáddal szemben. „Apa” „anya” ezek életedben gyermeki ajkad legelső szavai, legyenek és maradjanak is szentek előtted!

Innen-onnan.

Az evangéliumi alliance újból felhívja a keresztényeket, hogy az év első hetét mint imahetet tartsák meg. E héten jöjjenek össze esténként az Isten hívei és az előre kitűzött ugyanazon tárgyak felett elmélkedjenek és imádkozzanak. E tárgyak sorrendje a következő:

Hétfőn, január 2.: Hálaadás és alázat. (Zsolt. 111, Máté 5: 13, 2. Pét. 3: 13—15)

Kedden, jan. 3.: Az egytetemes egyház. Az egy test, melynek feje a Krisztus. Zsolt. 119, 33—40; Ján. 10, 7—18.

Szerdán, jan. 4.: A népek és uralkodók. (Zs. 111, Máté 22: 15—21, Csel. 17: 24—28)

Csütörtökön, jan. 5.: Külmiszió. (Ezs. 4: 1—5, Máté 9: 36—38, 2. Kor. 10: 3—5)

Pénteken, jan. 6.: Családok, nevelőintézetek, az ifjúság. (Péld. 6: 20—23, Luk. 2: 51—52, Ján. 19: 26—27, Ef. 6: 1—9)

Szombaton, jan. 7. Belmisszió és Izraél. Rom. 11, 25—36.

Kérjük olvasóinkat, hogy ne csak az imaórákon, hanem odahaza a kis kamrában és a családi ajtó-tosságnál olvassák a kitűzött fejezeteket és imáikkal csatlakozzanak lelkileg Isten gyermekeinek ezreihez a föld minden részéről.

Bécsi gyülekezeteink december 8-án igen szép ünnepet ültek. Megalakulásuknak negyven éves jubileuma volt. Egy ünnepi költemény lendületes versekbe fűzte a negyven év viszontagságos történetét. Bizony, elmélkedésre okot adott bőven. A kezdet kicsiny volt és jelentéktelen. Sok nehézséggel kellett megküzdeni. A helyiségek nem voltak megfelelők, egyikből a másikba kellett folyton átköltözni. A rendőrség is buzgógn érdeklődött s a gyülekeket akárhánszor betiltotta. Az első predikátor, miután öt éven át fáradhatlanul munkálkodott, husz tagról tehetett jelentést. Egyik utódja már csak kilenczet talált és ezekkel is csak „házi istentiszteletet” tarthatott. Ekkor az Úr csodálatos módon a legnagyobb körökből való igen előkelő hölgyet, Erzsébet királyné udvari hölgyét, *Langenen bárónőt* vezérelte fel ama néhány lépcsőfokon, mely a kis gyülesterembe vezetett. A megfeszített és feltámadott Krisztusról való predikáció a bárónőnek igazságot és békét kereső lelkére mély kenyomást gyakorolt. Ettől fogva rendszeresen eljárt az isteni tiszteletre és megtért alaposan. Örömmel csatlakozott a gyülekezethez és saját otthonában vasárnapi iskolát alapított. Nemsokára kicsinynek bizonyult a gyülesterem. De miként lehet ily drága fővárosban nagyobb szerezni? Ekkor a gyülekezetet új tagja, a bárónő, meglepte azzal, hogy házat vett a részére. Értékesítette a miniszterelnökkel való ismeretségét is olyformán, hogy visszavonták a tilalmat és az atyfiak most már az új otthonban szabadon gyülekezhetnek és megtarthatták isteni tiszteletüket.

Ma a két bécsi gyülekezetnek 200 tagja van. Az evangéliumot cseh nyelven is hirdetik. Az ünnepen egész sereg volt predikátor és egyháztag üdvözlő iratát olvasták fel. Az ünnepi beszédet *Mella Ottó* predikátor tartotta. Beszélt még *Burgmann H.* és *Schuld R.*, előbbi az I., utóbbi a II. gyülekezet predikátora. Előadtak költeményeket, zenezámokat, közben teaszünet is volt, úgy hogy a 4^{1/2} óra — ily ünnepnek tényleg hosszú idő — gyorsan eltelt. Szívvel üdvözljük bécsi testvéreinket szép sikerük alkalmából és kívánjuk, hogy számuk meggyarapodjék ezerszer ezerre!

Vallásos összejövetelek tartatnak:

Budapesten, VII., Erzsébet-körút 48. I.: vasárnap d. e. 10 és d. u. 5 óraker, kedden este 8 óraker és csütörtökön este 8 óraker (magyarul).

Palotaújfalun, Dugonits-utcza 25.: szerdán este 7 óraker.

Szivesen látjuk!

Kiadó és szerkesztő: Melle F. H. Ottó.